

ordfører, er der selvfølgelig indlagt en vis fleksibilitet, alt efter hvem af forældrene der har behov for eventuelt at have en orlov. Men hvorfor skal vi lave sådan en model, når vi har et sundhedssystem, hvor vi har praktiserende læger, som kan henvise til psykologer og finde den rigtige løsning i den pågældende situation? Hvorfor skal vi egentlig lave sådan en model?

Kl. 12.15

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Det skal vi, fordi det godt kan være svært som far at begynde at skulle søge en læge og ligesom udstille sin sorg og sin smerte i den forbindelse. Der er meget stor forskel på at have en rettighed og en mulighed for at diskutere den med sin ægtefælle – altså hvordan de skal håndtere den her situation, hvad det er for en orlov, og hvordan de bedst kan fordele den mellem sig – og så at skulle henvende sig til en tredje part og sige: Jeg er for syg til at kunne arbejde.

Altså, der er forskel på at have en rettighed og en mulighed og så at skulle henvende sig til en læge og bede om at få mulighed for at sygemelde sig fra sit arbejde. Det vil jeg også godt bede ordføreren om at anerkende.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, der er en vis undervurdering af, ja, i det her tilfælde mandkønnet, når den radikale ordfører siger, som hun gør. Hvis man er i en så tragisk situation, at man har mistet et barn, er der ingen tvivl om, at sorgen er lige stor for både faren og moren. Jeg tror absolut, at der i alle omgivelser vil være forståelse for, hvis man har behov for at have sygeorlov i en periode på baggrund af så tragisk en situation. Jeg tror altså ikke, man skal underkende situationens alvur, og omgivelserne vil naturligvis have forståelse for, hvis man har brug for et afbræk i forhold til det hverdagsliv, man normalt lever.

Jeg mener, at vi skal finde individuelle løsninger på det her, fordi mennesker er forskellige og har forskellige behov.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er der ikke flere korte bemærkninger fra fru Elisabeth Geday, men nu vil fru Geday indtage talerstolen som radikal ordfører.

Elisabeth Geday (RV):

Jeg vil starte med at sige, at vi Radikale opfatter det som et særdeles sympatisk forslag, SF har fremsat, og understreger, at vi generelt mener, at der er et meget stort behov for en størreigestilling mellem mor og far, når det gælder barselorlov.

Det vil jeg lige tage udgangspunkt i, for det danner også baggrund for, hvad vi mener om det konkrete forslag. I virkeligheden er det jo sådan, at det i dag i 90 pct. af tilfældene er kvinderne, der tager stort set hele orloven, og kun ganske få uger er reserveret til faren, i det tilfælde at der er et levendefødt barn. Generelt mener vi, at det burde være sådan, at 3 måneder burde være reserveret til moren, 3 måneder reserveret til faren og så de resterende 6 måneder til aftale mellem de to forældre, afhængigt af hvordan de helst vil have det i familien.

Det er lidt det samme udgangspunkt, vi har i forbindelse med den tragiske hændelse, at et spædbarn går hen og dør. Vi synes, at forældrene skal have mulighed for at fordele barselorloven sådan, som de føler der er størst behov for i den pågældende familie. Det er meget forskelligt, hvordan man reagerer på sorg i en familie. Nogle har brug for at komme på arbejde hurtigst muligt og genoptage hverdagen. Andre har brug for et længerevarende forløb, hvor de er væk fra arbejdspladsen og kan komme i behandling hos en psykolog eller kan diskutere tingene godt igennem med familien. Men det er meget individuelt, hvordan behovet er.

Jeg tror, at SF har set rigtigt i, at der er et behov for en anerkendelse af, at der såvel hos moren som hos faren kan være behov for orlov i forbindelse med spædbarns død.

Jeg har lidt svært ved at se, om det så lige præcis er de 13 uger til hver eller de 12 uger til hver, som der bliver lagt op til fra SF's side, eller om vi i virkeligheden skal gå ind og operere netop med en pulje på et eller andet antal uger, som mor og far så kan dele imellem hinanden. Det synes jeg må bero på den afdækning, vi kan få i udvalgsarbejdet, af: Hvad er egentlig behovet, hvad er ønskerne hos de mennesker, der har været i den her situation? Synes de, at de 12 uger lige er det rigtige? Eller er det en anden længde, vi skal arbejde med?

Men det principielle i, at SF ønsker en ligestilling i den her situation, er vi fuldstændig enige med SF i. Og jeg synes jo sådan set, at vi burde kunne finde en løsning, som også kunne vedtages her i Folketinget, da vi taler om 600 foræl-